

podle Einarimy a Prochyty, *Pithékús* pluli,
ležících na holém kopci a nazvaných *po jméně opic*.

Kerkópů proradné plémě kdys Iuppiter v nenávisť
pojal
za jejich podvod a klam, a za vše, co provedli; za to
v pitvorná zvířata muže ty proměnil, aby se zdáli
lidem sic podobnými a také zas nepodobnými:
zkrátil jim údy a nos jim rozmáčkkl, takže se zdvíhal
pod čelem, obličej jim jak stařenám vráskami zbrázdil,
tělo pak plavou srstí jim zahalil celé a tak je
poslal do těchto míst. Však předtím už odňal jim schopnost
mluvit a jazykem vládnout — to za jejich přísahu křivou;
jenom jim ponechal možnost zle skuhrat a sípavě vrčet.

Aeneas u Sibylly

Ostrůvky tyto když minul a Neapol napravo nechal,
k mysu se dostal, kde pochoval Míséna, trubáče svého,
po němž pak mys onen sluje. Dál na sever do vod vplul
klidných,
u Kúm pak na břehu přistal. Tam k Sibylle sedmistoleté
do sluje vešel a prosil, by v podsvětí se Stíny předků
setkat se mohl. Ta pohled pak na chvíli upírá k zemi,
konečně nadšena bohem, jenž vstoupil jí do hrudi, zdvihla
oči a praví: „Chceš velikou věc, ó přeslavný reku,
jenž jsi statný byl v boji a z požáru vynesl otce.
Přece však, hrdino trójský, se neboj! Tvé přání se splní:
do sídla blažených v podsvětí říši tě dovedu sama,
milého otce Anchísa Stín tam spatříš a poznáš;
zdatnosti každá cesta je schůdná!“ To řekla a v háji
avernské Iunony ctné mu ukáže větévku zlatou,
třpytnou, a vyzve ho, aby tu větévku ze stromu utrh’.

Aeneas poslechl rád a uviděl strašlivou říši

podsvětní, Stíny svých předků a spatřil stařecký přízrak
chrabrého Anchísa, otce, a seznal i zřízení krajín,
poznal i útrapy bojů, jež ve dnech příštích mu hrozí.
Potom když po příkré cestě zpět vycházel, umdlený poutí,
hovorem s věstkyní kúmskou si krátil svízelnou cestu.
Temným a děsným místem když kráčeli, takto k ní pravil:
„Buďto jsi bohyní vskutku, buď bohům jsi obzvláště

milá,
pro mne však bohyní budeš ty vždycky. Já zůstanu vděčen
vždycky za život tobě, jež dalas mi v podsvětí vstoupit,
dalas mi spatřit kraj smrti a z něho mě vyvádíš zpátky.
Za tvé zásluhy o mne, až na zem a na světlo vyjdu,
chrám ti vystavím krásný a kadidlem budu tě ctít.“

Věštka se ohlédne naň a s povzdechem takto mu praví:
„Nejsem bohyně, nejsem, a proto se nehodí pro mne
pocta, jež sluší jen bohům. Však poslyš, ať poznáš můj
osud!

Věčný život i já, jenž nekončí, mohla jsem dostat,
kdybych panenství své kdys bývala Foibovi dala.
Dokud ještě v to doufal a dary se snažil mě získat,
říkal mi: ‚Kúmská panno, jen pověz, co ode mne žádáš.
Každé přání ti splním.‘ Já rukou jsem nabrala prachu,
ukáži bohu tu hrst a žádám ho, bláhově ovšem,
aby mi v životě tolik dal roků, co v prachu je zrněk;
já totiž pozapomněla též o léta mladosti žádat.
Ač mně i věčné mládí sám od sebe nabízel potom,
snesu-li objetí jeho, já pohrdla Foibovým darem,
proto jsem zůstala pannou. Však šťastnější léta již prchla,
staroba přišla svým třesavým krokem a těžce mě souží;
stáří dlouho mám snášet. Již sedm století dlouhých
za sebou mám a ještě mi zbývá tři století prožít,
abych dosáhla počtu všech zrněk, co bylo jich v hrsti.
Nastane čas, kdy předlouhý věk z tak velkého těla

učiní nevelkou bytost a údy strávené stáším
v lehký se věchýtek seschnou. Kdo pomyslí, že jsem se
bohu

líbila, láskou že planul? Ba patrně ani sám Foibos
nepozná mne a popře, že kdysi mě miloval. Tak mám,
změněna, v pověsti žít, však nikdo mě uvidět nesmí;
hlas můj bude však slyšet, vždyť hlas mi ponechá
osud.“

Achaimenidés u Polyféma

Zatímco po příkré cestě mu líčila kněžka svůj osud,
Aeneas z podsvětí vyjde a do Kúm opět se vrátí.
Děkovnou oběť tam vykoná bohům dle zvyku a potom
pluje, až přistane k břehu, jež Kaiétou později nazve.
Tady Makareus sídlil, druh Ulixův, opustiv Řeky,
když ho už omrzela pouť dlouhá a plná všech strastí.
V průvodě Aeneově hned pozná on Achaimenida,
kterého pod sopkou Etnou kdys Ulixes nechal. Když
teď ho
uviděl, v údivu zvolal: „Ty žiješ? To, Achaimenide,
osud tě zachránil, či bůh? Když jeden jsi z Řeků, proč koráb
trójský tě veze? A do které země teď míříte s lodí?

Achaimenidés v svém bývalém vzhledu, ne jak ho kdys
našli
zarostlého a v rozbitém šatě, jímž kryl se, jen trnům
sepnutém, odpoví takto: „Ať podruhé Kyklópa spatřím
s jeho strašlivým jícnem, jenž lidskou přetékal krví,
je-li mi nad tuto dražší loď ithacká s Ulixem celým,
méně-li Aeneu ctím než otce; vždyť nikdy mu dosti
vděčen nemohu být, byť všechno k mým službám by
stálo,
za to, že mluvím a dýchám a světlo sluneční vidím.